

értelmében: főiskolai növendékek és szegedi egyetemi színjátszók „dolgozzák be” a teret — fegyelmezetten és tehetségesen, élő láncszemei az előadásnak.

Kárpáthy Aurél találóan különbözteti meg az epikus és drámai hőst: az előbbi átmege az életen, az utóbbin az élet gázol keresztül. Peer epikus és drámai hős egyszerre, sőt költői — a rendezői elképzeléseket (bármily kegyetlenül hangzik) a címszereplő hitelesíti vagy húzza keresztül, egyedül képes bármelyikre. Huszti Péter kitűnő színész, és valószínűleg a rendező mit sem tehetett anélkül, hogy a tervezés valamennyi mozzanatát ne egyeztesse vele. Peer ideális szerep, és Huszti eléggé ismeri már ahhoz, hogy egyéniségének színeivel gazdagítsa: úgy lép utcáról a színpadra, öltözőhomályból a rivaldafénybe, hogy a néző hiába keresi rajta a mesterség istárgjait. A színpadi modora önmaga, s talán az önmegőrzésnek ez a különös képessége óvja — láthatóan nagy biztonsággal egyelőre — a modorosságtól, színjátszásunk népbetegségétől. A tér ölen még az is bocsánatos vétke, ha szimpatikusabb a józanul kívánatosnál, s így nehezebb követni egy ártatlan álmodozóban elhatalmasodó önzés útját. Viszont: remekművek jellemzője, hogy figuráit a legnemesebb anyagból gyúrnák, *emberanyagból*, ahol szomszédos a jó és rossz, a vonzó és taszító, s Peer ilyen figura, az ember irigyi széllel szaguló, nyugtalan természetét, és elhűl gátlástalan szeszélyein, durva önzése láttán.

Psota Irén hozzáfialított, már-már testvérien cinkos Aaseja és *Bencze Ilona* belső fényt sugárzó, tiszta Solvejgje az „erős vár” Peer megmentéséhez — jóllehet csábító a kísértés, amit a Nő kínál ellenében, *Almás Éva* színeváltozásaival (Ingrid, Zöldruhás nő, Anitra). *Némethy Ferenc* okos ritmussal dobogtatja a gynti lelkiismeret, halálfélelem szívhangjait (Nagy görbe, Idegen utas, Gomböntő), az előadás végére kissé elfullad a kemény *Horesnyi László* (Aslak, Dovre).

A Peer Gynt közönségsikert aratott Szegeden.

NIKOLÉNYI ISTVÁN

